

AHMET IŞIK'IN ARDINDAN

Ayhan KÖSEBALABAN

Jeoloji Yük. Müh. TKİ Genel Müdürlüğü

1971 yılının sonbaharında tanışmıştık Ahmet Ağabeyle. O tarihlerde Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Jeoloji Bölümü'ne kayıt yaptıran 18 kişi içinde yaşça diğerlerinden büyük olan iki kişi vardı. Biri Ahmet Işık diğeri bendim. Ama ağabeyliğe yakışan O'ydu. Gülen gözleri ve babacan tavıyla, kısa sürede tüm sınıfın abisi olmuştu. Sınıfımızda sanıyorum üç kişinin okul dışında bir işi vardı. Biri ben, diğeri geçen yıl kaybettiğimiz Mehmet Şahin (İlkokul öğretmeni idi) bir diğeri de Ahmet Işık'tı. Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Kan Bankasında gece vardiyasında çalışıyordu. Ahmet Abi, iş çıkışında genellikle yorgun, bazen uykusuz ancak her zaman gülen gözlerle okula gelir, ayırım gözetmeksizin hemen hemen herkesin "Nasılsın dost!" diyerek hatırını sorardı.

Fakülteye; 12 Mart muhtırası ile başlayan baskı rejiminin acımasız etkilerinin hissedildiği, demokrasinin askıya alındığı, üniversite özerkliğinin rafa kaldırıldığı bir dönemde başlamıştık. O dönemde taşradan gelenler için yurttan kalmak, toplu halde dolaşmak, ders çalışmak ve okula gidiş - geliş başlı başına bir sorundu. Ahmet abi, engin deneyimi ve sevecen kişiliği ile bu sorunları yaşayan arkadaşlara destek olur, maddi manevi katkıda bulunurdu. Kredi ya da burs alanların ilk kefilisi Ahmet Abi olurdu. Kısa sürede Ahmet Abi'nin çevresinde bir arkadaş grubu oluşmuştu. Ben gündüz çalıştığım için 1. sınıfta bu gruba katılamadım. Ancak, arada sırada karşılaştığım sınıf arkadaşlarından Ahmet abinin iş yeri olan Hacettepe Kan Bankasında geçirdikleri gecelerin anısını dinlerdim. Kaldıkları ev ya da yurttan sağlıklı ve güvenli bir çalışma ortamı bulamayanların, derste eksik not tutanların ya da derse katılmayanların buluşma yeri, Ahmet abinin iş yeri olmuştu. Bazı arkadaşları gecenin ilerleyen saatlerinde güvenli bulmadığı için ev ya da yurtlarına göndermez, kendine ayrılan yatağa uyumalarını sağlardı. Soğuk kış gecelerini, kendi demlediği çay ve hoş sohbeti ile aile ortamına dönüştürdü.

O günlerde neye yaradığımı bile doğru dürüst bilemediğimiz kan şrubumuzu belirlemiş, birer kart vererek cüzdanımızda taşımamızı önermişti.

Ahmet Abi ile; 1972 yılının Şubat yada Mart ayında ilk sömestr sınavlarının yapıldığı günlerden birinde fakülte de karşılaştık. İkimizde "Genel Zooloji" sınavı için gelmiştik. Ancak sınav saati gelmiş olmasına karşın ikimizden başka kimse yoktu. Kısa bir araştırma sonucunda sınav gününün değiştiğini ve öne alınarak birkaç gün önce yapıldığını öğrendik. İşimiz nedeniyle okula gele-memiş, dolayısıyla bu değişiklikten habermiz olmamıştı. O günlerde sınav çizelgeleri her bölümde duyuru pa-nolarına asılarak ilan edilirdi. Sınav gününü öğrendiğimiz Jeoloji Bölümündeki duyuru panosunda ilk asılan sınav çizelgesi değiştirilmemiş aynen duruyordu. Bu durumu gerekçe göstererek şimdi adını anımsayamadığım Genel Zooloji hocasına sözlü olarak yaptığımız baş vurudan azarlanarak çıktık. Son çare dekana gitmeye karar verdik. O

dönemdeki Fen Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Sevinç Karol'du. Sevinç hanım, fakülte de ilerici yurtsever öğrencilere bir başka grup tarafından uygulanan baskı ve şiddeti görmemezlikten gelen, üniversite özerkliği-ni hiçe sayan uygulamalarıyla ünlenmiş ve bu ünüyle günlerce basında adından söz ettirmiş bir dekanı. Odasına girip sorunumuzu ilettik. Onlarca kişinin girdiği sınavı sadece ikimizin kaçırmasını önce yadırgadı. Ahmet Abinin yorgun ve uykusuzluktan kan oturmış gözlerine ve kısmen uzamış sakallarına bakarak "Gözlerin kan çanağına dönmüş, esrar mı içiyorsun?" diye sordu. Ahmet abi gece çalıştığını, işinin o gece çok yoğun geçtiğini, sınava yetişebilmek için işten çıkıp, okula geldiğini belirtti. Bende gündüz çalıştığımı, bu nedenle sınav günlerini öğrendikten sonra, ders de olmadığı için okula gelmediğimi belirttim. Sevinç hanım, Ahmet abiye yönelttiği sorunun mahcubiyeti ile yanımıza bir görevli kattı ve Jeoloji Bölümünün duyuru panosundaki değiştirilmemiş sınav çizelgesine bakmasını istedi. Sonuçta hak-lılığımız anlaşılınca da kendisinin zooloji hocasına ricada bulunarak ikimiz için bir sınav yapmasını sağlayacağını belirtti. Daha sonra yönetmeliklerde yapılan değişikliklerle (ki o dönemde yönetmelik hükümlerinde çok sık değişiklik yapılırdı) ben zoolo-ji sınavından muaf sayıldım, dolayısıyla sınava da girmedim. Tatsız başlayan ancak olumlu biten bu ortak anımızı daha sonraki yıllarda her karşılaş-mamızda bir kez daha gülümseyerek anımsar, o gün-leri sanki yeniden yaşadık.

Ahmet abi fakülteyi bitirdikten sonra MTA' da göreve başladı ve Paleontolog olarak çalıştı. Sevgiyi dostluğu ve insanlığı paylaştığı gibi bilgisini de paylaşırdı.

80'li yılların sonunda başlayan kamu çalışanlarının sendikal mücadelesinde aktif görev aldı. Madencilik sektöründe örgütlenen Maden- Sen' in kurucu Genel Başkanı oldu. Aynı kurumlarda çalışıyor olmamıza karşın, aynı sendikada yollarımız yine kesişti. Emekli okluktan sonra da sendikal mücadeleden kopmadı. Örgütlenmeye olan inancını hiç yitirmedi. Sağlık sorunları olmasına karşın her mitingde Ahmet abi ile karşılaşırdık.

Emekli olduktan sonra, Sivas'taki köyünde kavak yetiştirmeyi düşlerdi. Üretici olmaktan, çevre-sine örnek olmaktan söz ederdi. Ancak erken başlayan sağlık sorunları buna engel oldu.

Ahmet abinin tüm arkadaşları ile unutulmaz anıları olduğunu biliyorum. Kendisi artık aramızda yok, ama O insancıl kişiliği, gülen gözleri, dost ve sevecen tavı ile anılarımızda yaşamaya devam edecek.

Yakınlarının, tüm dostlarının ve meslek-taşlarının başı sağolsun.

**Geçen sayımızda teknik bir hata nedeniyle eksik çıkan bu metni yeniden yayınlıyor, yazarından ve okuyucularımızdan özür diliyoruz. (YAYIN KURULU)*